

หนังสือ

ได้แก่ ค.ศ. ๒๕๐๕

กรมศิลปากร

ตรุณศัพท์

เล่ม ๑

พิมพ์ครั้งที่สิบสี่ เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๗

CUM PERMISSU SUPERIORUM

หนังสือ
ตรุณต์กษา

เล่ม 1

พิมพ์ครั้งที่สิบสี่ เพื่อ ค.ศ. ๑๙๕๗

ВЕРХОВНЫЙ
Суд

ПОСТАНОВЛЕНИЕ
Судебной коллегии
по уголовным делам

ГЛАВНОЕ УПРАВЛЕНИЕ
ПО ДЕЛАМ

1951

Судебная коллегия
по уголовным делам
при Верховном Суде
РСФСР

ПРЕДСЕДАТЕЛЬСТВО

ПРОКУРАТОРА

คำนำ

หนังสือ ตรีศึกษา ตอน กอ ขอ เล่ม นี้ โรงเรียน
อัสสัมชัญ ได้ แต่ง ขึ้น เพื่อ จะ แนะนำ ให้ นักเรียน
ขอมๆ รู้จัก อ่าน ภาษา ไทย เบื้องต้น ได้ ง่าย, จึง ได้
คิด แบ่ง สระ และ พยัญชนะ ออก เป็น ตอนๆ ผสม
กัน เรียบเรียง เป็น มาตรา ชน บท ละ น้อยๆ เด็ก เรียน
วัน เดียว ก็ พอ จะ เข้า ใจ เป็น บทๆ ไป ได้, ครั้น
อ่าน รวบรวม มาตรา สระ และ พยัญชนะ ตลอด เล่ม
แล้ว ก็ คง เต็ม บริบูรณ์ อยู่ ตาม วิธี ที่ ใช้ มา แต่
โบราณ นั้น เอง ขอ บรรดา กุลบุตร จง มี ความ สัมผัส
รัก ใคร่ ต่อ ภาษา ไทย ให้ ยิ่งๆ ขึ้น ไป ให้ เป็น ผล
สำเร็จ ตาม ความ ประสงค์ นี้ เทอญ.

ฟ. ฮัลเลอร์ ร.ร. อัสสัมชัญ กรุงเทพฯ

วันที่ ๓๓ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๓๐

(มีกรรมสิทธิ์)

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	๓
บทที่ ๑. อักษร กลาง ๕ ตัว ประสม กับ สระ เสียง ยาว ๕ ตัว	๖
บทที่ ๒. อักษร กลาง ประสม กับ สระ เสียง ยาว อีก ๔ ตัว	๗
บทที่ ๓. อักษร กลาง ประสม กับ สระ เสียง ยาว อีก ๔ ตัว	๘
บทที่ ๔. สำหรับ สอบ ซ้อม	๘
บทที่ ๕. อักษร กลาง ผัน ด้วย ไม้เอก	๑๐
บทที่ ๖. อักษร กลาง ผัน ด้วย ไม้โท และ ไม้ไต่คู้ บน ตัว ก	๑๑
บทที่ ๗. อักษรสูง ๑๑ ตัวประสมกับสระ ๑๒ ตัวที่ได้เรียนมาแล้ว	๑๔
บทที่ ๘. อักษร สูง ผัน ด้วย ไม้เอก	๑๕
บทที่ ๙. อักษร สูง ผัน ด้วย ไม้โท	๑๖
บทที่ ๑๐. อักษร สูง และ อักษรกลาง ประสมกับสระเสียงสั้น ๘ ตัว	๑๗
บทที่ ๑๑. เจ้า จำปี	๑๘
บทที่ ๑๒. อักษรต่ำ ๑๔ ตัว กับสระเสียงยาว ๑๒ ตัวที่เรียนมาแล้ว	๒๒
บทที่ ๑๓. อักษร ต่ำ ๑๔ ตัว ผัน ด้วย ไม้เอก	๒๓
บทที่ ๑๔. อักษร ต่ำ ๑๔ ตัว ผัน ด้วย ไม้โท	๒๔
บทที่ ๑๕. อักษร ต่ำ ประสม กับ สระ เสียง สั้น ๘ ตัว	๒๕
บทที่ ๑๖. พ่อ สี	๒๖
บทที่ ๑๗. อักษร ต่ำ ที่ มี เสียง พ้อง กัน ๑๐ ตัว	๓๐
บทที่ ๑๘. เจ้า สำเภา	๓๑
บทที่ ๑๙. ว่า ด้วย สระ อีก ๕ ตัว	๓๓

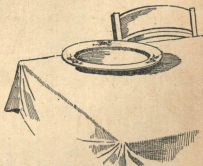
บทที่ ๒๐.	ตา เชื้อ	๓๕
บทที่ ๒๑.	อักษร ตาม ลำดับ เดิม กับ เลข และ วรรณยุกต์ บาง ตัว	๓๗
บทที่ ๒๒.	เจ้า มะลิลา	๓๘
บทที่ ๒๓.	อักษร คำ มี ตัว ห ตัว อ น้ำ หน้า	๔๑
บทที่ ๒๔.	หนู หล่อ หนู เหล่	๔๒
บทที่ ๒๕.	อักษร สูง นำ อักษร ต่ำ (ต่อไป)	๔๕
บทที่ ๒๖.	เจ้า ไสว	๔๖
บทที่ ๒๗.	อักษร ประโยค	๔๘
บทที่ ๒๘.	เจ้า ราตรี	๕๐
บทที่ ๒๙.	ว่า ด้วย สระ ที่ ล้อม พยัญชนะ ใน บาง คำ	๕๓
บทที่ ๓๐.	กา น้ำ แก่	๕๔
บทที่ ๓๑.	ว่า ด้วย ไม้ตรี ไม้จัตวา และ วรรณยุกต์ในคำสั้นบางคำ	๕๗
บทที่ ๓๒.	อาถู	๕๘

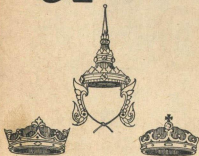
ก ไก่

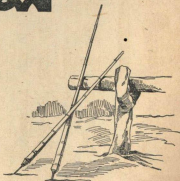
จ จาน

ฉ ชะฎา

ฉ ปะฐัก

ด

เด็ก

ต

เต่า

บ

บัว

ป

เป็ด

อ

อ้อ

บท ต้น

อักษร กลาง ๘ ตัว ประสม กับ สระ เสียง ขาว สี่ ตัว

ก จ ฎ ฏ ค ต บ ป อ

า	ำ	ำ
		ุ

ป	อ	ปู	ดี	จู	ดา	อ้อ	ตุ
กา	ดี	จา	ดู	ตา	ปา	อู	บา

ดีดี	ฎกา	ดีปู	ดีกา	ตาปี
ตาดี	ตาตุกา	ดูดีดี	กาดีปู	อาตุกา
ดีกา	ตาตุปู	ดูฎกา	อิกาตาดี	อาตุปู

บทที่ ๒.

อักษร กลาง ประสม กับ สระ เสียง ยาว อีก ๔ ตัว

แ แ โ อ

เก แเป โต ปอ แอ จอ โบ
แบ กอ แก โอ ตอ ไป บอ

ตาโต . ตาดี จอแจ อีกา อี้แก เอกา
อาโป บอบอ กอแก ป้อจอ ปอดี้ ออแอ

แกต้กา อาดูตอ แกต้ปุ ดูฎีกา แกดูปุ
ตาโอ แกต้ปุ อีกา ตาดี ตาดี แกดูกา

บทที่ ๓.

อักษร กลาง ประสม กับ สระ เสียง ขาว อีก ๔ ตัว

ใ	ไ	เ..า	ำ
---	---	------	---

ใ เ ตำ ไป จำ เกา ตำ ไค
 ใ เตา ใบ กำ ไค เมา ไก เจา

คี่ ใ จำ เาไป ใจคี่ จำปา ตาตำ
 จำใจ ไคไค เมาใจ ใจตำ จำไป เมาเมา

ใบจำปา ตาแกคี่ ใ ไปดูใบฎีกา ใบจำ
 ใ เาแก ใจคี่ คี่ เมาเมา ตาแกไปเา ใบจำปา

บทที่ ๔.

สำหรับ สอน ซ้อม

กา จอ คี ใจ อุ แก เตอ โต ปา
 คำ เอา โอ เบา ตา ไป จำ ปู ใด

คี ใจ จำปา ใจ คี คี ปู ปี่ จอ ตาคี จำปี่
 ตาคำ ตาโต เอาใจ เอาไป จำใจ ตุกา เบาใจ

อา คี ใจ ใบ จำปา กา คี ปู ใบ ฎีกา
 ตาแก ใจ คี ตาคี แกเอาเตาไป เอาใบ จำปี่
 ไป เอา คีกา อา แก ใจ คี คี เบาเบา ไป เอา ใบ จำปา

บทที่ ๕.

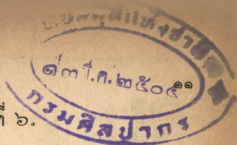
อักษร กลาง ผัน ด้วย ไม้เอก (')

ก่	จ่	ฉู่	ฉู่	ค่	ค่	บ่	ป่	อ่
----	----	-----	-----	----	----	----	----	----

กู่ คำ กี่ เป้า อุ่ แก่ เต่า บ่า ต่ำ
 ใก่ ป่ บ่อ แต่ ปู่ ต่อ เก่า ป้า ก่อ

เป้าป่ ดูเต่า ใก่ป้า ต่อใก่ เต่าดำ
 ต่อไป เก่าแก่ ใก่อยู่ ตาแก่ ไปป้า

ปู่แกใจดี ใก่อยู่ดี ใก่ป้า ตาดี เป้าป่ ปู่ก่อก่อดี
 ตาแก่ไป ต่อใก่ป้า เก่าแก่แต่ปู่ แต่ตา

บทที่ ๖.

อักษร กลาง ผัน ตัวข ไม้โท (ˊ) แล ไม้ไต่คู้ (ˋ) บน ตัว ก

ก	จ	ฉ	ช	ด	ต	ป	บ	อ	ก
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

ไค้	เก้า	เจ้า	ค้อ	บ่	คู้	ก	แจ
บ่า	กู่	ไบ้	ไค้	บ่า	เต้า	แก้	ไค้

เก้อ	จู้	แก้ไค้	ไค้คู้	บู้	กไค้
ไค้แจ	จ่าไค้	เก้าป	ค้อสู้	บ่าอ	อจู้

ตาไค้ไค้แจ	เจ้าค้อปู้แก้ไค้	บ่าแก้ไปบ่า
เจ้าเอาเก้อไป	เจ้าเบ้าปด	อาแก้ไค้ไค้
เจ้าไปกี่ปี้?	อาแก้จ่าไค้	ไปบ่าไค้เต้า

บ ไช้

บ ขวด

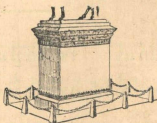
น นึ่ง

ด ถุง

จ ฐาน

ผ

ผึ้ง

ฝ

ฝา

ค

ศาลา

ช

ช่าง

ด

เสือ

ห

ห่าน

บทที่ ๗.

อักษร สูง ๑๑ ตัว ประสม กับ สระ ๑๒ ตัว ที่ ได้ เรียบ มา แล้ว

ข	ฃ	ฅ	ฉ	ฐ	ฎ	ฏ	ศ	ษ	ส	ห
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

ไข หู สี ไข่ หา เสา ฟ้า ขา ภู ใส
เผา ไห ฝี ฝา แห โถ หอ เถา เขา ไร่

ขอ ดู ฝา โถ ดูเขา หู ไห ขา เก สี ดำ
เผา ฝี เกาหู ถือขอ เผา ป่า เจ้าขา แก้วไข

หา ใบ จำปา ไป หา ปู่ เขา ได้ ไก่ แจ้ ขอ ใบ จำปา
เจ้า คือ ถือ แต่ ใจ เขา ไป ดู ป่า ปู่ แก่ ถือ ขอ ไป ป่า
เจ้า คือ! ปู่ แก่ ดี เอา, สามี แก่ ใจ. ได้ โถ หูกี่ เถา?

บท ที่ ๘.

อักษร สูง ผัน ด้วย ไม้ เอก (')

ข	ข'	ฉ	ฉ'	ฐ	ผ	ผ'	ศ	ษ	ส	ห
---	----	---	----	---	---	----	---	---	---	---

เห่ ไช่ สี่ แห่ ข่า ฝี่ ผ่า ห่อ ผ่า ถ่อ
 ชี่ เหา่ ชู่ แผล่ เหา่ ชื้อ ใส่ ผือ สู่ ถี่

ใส่ ชื้อ ฉู่ ใส่ ตู่ ผ่า ผี ไช่ ไก่ ไบ ข่า
 กอ ฝี่ ฝี่ ใจ ห่อ ไช่ ผือ แผล่ แก้ว ห่อ สู่ ขอ

เอา ใจ ใส่ ใจ ผือ แผล่ ไป ดู แห่ ไก่ ฉู่ ฉี่ กอ ฝี่ ป้า
 ตา ได้ ไช่ ไก่ กี่ ไบ? เอา ไบ จำ ปี่ ใส่ กา อา แก้ว ถื่อ
 ห่อ ไช่ ไก่ ไป ให้ ป้า, เอา ตา ดู เอา หู ใส่.

บทที่ ๙.

อักษร สูง ผัน ด้วยไม้โท (ˊ)

ข	ฃ	ฅ	ฉ	ฐ	ฬ	ฝ	ศ	ษ	ห
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

ห้	ถ้	ผ้	ถ้	ขอ	ผ้	ห้อ	ฐ
เถ้	ผู้	เข้า	ให้	ข้า	เฝ้า	น้อ	ไข

เข้าใจ	ห้อ ผ้	ผู้ต	ผู้ใด	ข้าเจ้า	ต่อสุ
ให้ผ้	เต้าหู้	เข้า ถ้	เถ้แก่	ใส่ใส่	ดูข้า

ผู้ใดดี ต่อเจ้า ก็ให้เจ้าดี ต่อเขา. เข้า ถ้ ให้ดูผา,
 เข้า บา ให้ดูไผ่ ให้เจ้าเอาใจ ใส่ต่อผู้ไขให้ดีดี.
 เจ้า ขน้อเขา, เขาก็เอาข้อ ใส่เจ้า.

บทที่ ๑๐.

อักษร สูง และ อักษร กลาง ประสม กับ สระ เสียง สั้น ๘ ตัว

ะ ั ็ , ...ะ ...ะ โ...ะ ...ะ

เสาะ ฝุ แกะ สุ แะ กะ ติ จะ
 เจาะ ดุ เกาะ สี หะ ปะ จุ เตะ

บิดา ตะปู อีแปะ สะบู่ เปะปะ กะไค
 กะบะ เสาะแสะ กะปี่ กะเจาะ เตาะแตะ เกะกะ

ดี ตะปู หาอีแปะ ถือ กะปี่ ฝั สะไบ เจ้า จำปา
 เกะกะ ไป เตะ ตะปู เข้า ตะปู ก็ ตำเอา. เจ้า จำปี่
 บิดาเขา ให้ สะติเขา ก็เอา ใจ ใส่ ต่อไป เขา จะ ได้ ดี.

บทที่ ๑๑.

เจ้าจ๋ม

ตาน้า บิดาเจ้าจ๋มจะไปเผา กอ ไร่ ป่า ก็ให้
เจ้าจ๋มเอาไม้ไปให้ แก่ เจ้าจ๋มดีใจก็เอาไม้
ห่อผ้า สะไบ ไปให้.

แต่เจ้าจ๋มสิ ไปกะโอ้ กะเอ้, เผาแต่ดู กะแด
เข้า กอ ไร่, ขา ก็เห ไป ปะเตะ ตอ ไร่ เข้า ตอ ไร่ ก็
ตำเอาเจ้าจ๋ม ก็จำใจ สู้ กะเตาะ กะตะ ไป หา บิดา.

ตาน้า ดูเจ้าจ๋ม ขา เปะปะ เปะปะ ก็ขอ ดู ขา
เจ้าจ๋ม ดู ดู ไป ก็เข้าใจ แก่ ก็เอา ขี้ ใต้ กะ ไบ
สะเดาเผา ตำใส่ ขา ให้ แต่ แก่ ดู เจ้าจ๋ม “อ้อ!
ตอ ไร่ ตำเอา ก็สา แก่ใจ ต่อไป ถ้า เข้า ถ้า ก็ให้
ดู ผา เข้า ป่า ก็ให้ ดู ไร่ สิ เจ้า.”

เจ้าจ๋ม เขา ดี, บิดา ดู เขา ก็จำได้, ต่อไป
ถ้า เขา เข้า ป่า ก็เอา ตา ดู เอา หู ใส่.

ຫາ ກໍ່ ເໝາະ ໄປ ປະ ເຕະ ຕອໂຜ່ ເຂົ້າ

ค

ควาย

ง

งู

ช

ช้าง

ช

โซ่

ท

ทหาร

น

หนู

พ

พาน

ฟ

ฟัน

ม

ม้า

ย

นกยูง

ร

เรือ

ด

ลิง

ว

แหวน

ฮ

นกฮูก

บทที่ ๑๒.

อักษร ต้า ๑๔ ตัว กับ สระ เสียง ยาว ๑๒ ตัว ที่ เรียบ มา แล้ว

ก ก ช ช ท น พ ฟ ม ย ร ล ว ฮ

มือ ทำ ไฟ คือ มา ขอ เภา ไฟ วา งู นา
แพ ใน ทา เมา ลา ขอ ยา เท รุ ม คำ

เวลา ทำไม รากา โขเซ เรไร ตำรา สามี่ วาจา
งูเห่า คำไร สำลี ใบชา กูลี่ ลำไย ขอลา รุง

ฝีมือดี ไปไถนา ใบกาแพ กะลาคี สีเทาเทา
บิดาคุณก็ให้จำ คำบิดา. ใบชาดีมีโอชา. ผู้ใจ
ดีก็ให้มี วาจาดี. ถ้าทำอะไร แก่เขา, เขาก็จะ
ทำให้แก่เรา.

บทที่ ๑๓.

อักษร ต้า ๑๔ ตัว ผัน ด้วยไม้เอก (')

ก	ง	ช	ช	ท	น	พ	พ	ม	ย	ร	ล	ว	ฮ
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

เท่า พ่อ ว่า ช้อ แม่ เล่า บ่อ เซ่า ไล่ เน่
 เน่า ที่ คู่ ล้อ แซ่ คำ ย่า พี่ แร่ โง่

ชูซ่า ไม่ไซ่ โง่เง่า ร่ำไร ปู่ย่า ร่ำไป
 พ่อแม่ ไม่มี เท่าไร ไม่ได้ ไร่นา ไม่เอา

ทำไร ไถนา มีกำไร ไม่ทำที่ พ่อแม่ให้ทำ ก็
 ไม่ดี. ผู้ใด ช้อก็ให้ ช้อ ต่อ, ผู้ใด งอ ก็ให้ ดู
 แ่ง. จะหา ผู้ที่ ใจดี เท่าใจ แม่ก็ไม่มี เจ้า ช้อ
 อะไร? ว่าไปที.

บทที่ ๑๔.

อักษร คำ ๑๔ ตัว ผันด้วยไม้โท (ˊ)

ก ัง ช ช ท น พ พ ม ย ร ล ว ฮ

ี ี ี ี ี ี ี ี ี ี ี ี
 นา แพ้ มา พา ล้อ ไว้ เข้า แท้ ไซ้ กุ เล้า
 ี ี ี ี ี ี ี ี ี ี ี ี
 ขอ ไม้ นา ช ชา คาน เท้า แม่ ชามือ

ี ี ี ี ี ี ี ี ี ี ี ี
 ไม่เท่า ท้อแท้ ช้มา ไซ้ได้ พ่อค้า ตำชา
 ี ี ี ี ี ี ี ี ี ี ี ี
 ไฟฟ้า แม่นา ไ้เท้า บ้าชา เขาช เล้าไก่

ต้มล่อ ูไม่ดี ไซ้ไม่ได้. เขาว่าดี แก่เราก็อให้
 จำไว้ในใจ; แม้เขาดำเราก็อจะใส่ใจไว้ทำไม?
 ถ้าน้ำใจชอกก็มีผู้เขาไว้ใจ. พอใจไว้ให้ช้มา,
 พอใจช้ให้ช้โก. พ่อค้าวาคดี มีผู้เขา
 พอใจชอก.

บทที่ ๑๕.

อักษร คำ ประสม กับ สระ เสียง สั้น ๘ ตัว

ะ	ั	ิ	ึ	เ...ะ	แ...ะ	โ...ะ	เ...าะ
---	---	---	---	-------	-------	-------	--------

ละ บุ และ เาะ แพะ เขาะ เคาะ เพาะ
ทะเถาะ มะถิ ชะนะ ละมู ระบะ ทะลุ เาะะ

ทะเล อายู กะทะ น้ำพุ ชำระ ระอ
ปะทะ ปะทุ แะน้ำ น้ำเาะะ มะไฟ พะม่า
กิริยา . มะแม มะลาบู หามิได้ ข้ำ และ เจ้า

รู้อะไร ก็ ไม่รู้ วิชา. กะทะ ที่ ทะลุ ใช้ ไม่ได้.
ป้ มะแม ชอบ ป้ แพะ, ป้ ระกา ชอบ ป้ ไก่. ใจดี ชะนะ ใจ
มูทะลุได้. ไป ทะเล พายู มี มา ก็ ให้ ทำ ใจ ให้ ดีดี.

บทที่ ๑๖.

พ่อสี

พ่อสี บิดาเขาพาไปหาบ้าแข. ในเวลานั้น
 บ้าแข จะไปเผ่าไร่กาแฟก็ให้พ่อสีไปกะแก ที่
 ไร่บ้าแข ไร่จะมีแต่กาแฟก็หาไม้, ไม้ตะโก,
 แก, ลำไย, มะไฟ และสะเดา ก็มี.

พ่อสี แลไปดูลำไยกะมะไฟ ดูมีแต่ใบ,
 ก็ว่ากะบ้าแขว่า:— “บ้าขา! ในเวลานี้, มะไฟ
 และลำไย ที่ใดใด ก็มีช่อ เยอะ, แต่ที่ไร่บ้าน
 ทำไมไม่มีเล่า? บ้าจะเอาไว้ทำไม? นำเอาไป
 เผาไฟแท้แท้!”

บ้าแขว่า:— “ไม่ได้! เผาไม่ได้! ดูแต่เจ้าชี่!
 อายุเท่านี้ไม่มีวิชา, พ่อแม่ก็มีได้ละเจ้า เผา
 ดูแลรอไว้ให้โต, ให้เจ้ามีวิชา. ลำไยนี้บ้าก็
 จะรอไว้ให้โตไปสี่ห้าปี, ถ้าต่อไปไม่มีช่อ บ้า
 ก็เอาเผาไฟแน่ละ!”

ที่ใดใด มี ช่อ แยะ แต่ที่ไร่ป้า ทำไมไม่มี?

ค

คอ

ฆ

ระฆัง

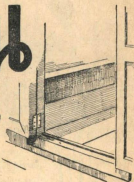
ฅ

ฅอ

ฌ

ธรณี

ฌ

ผู้หญิง

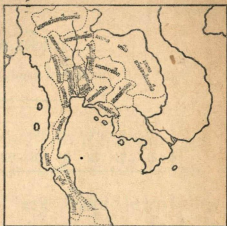
ฌ

ผู้เฒ่า

ท

มณฑล

ธง

ธง

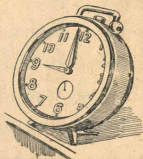
เรือ

สำเภา

นาฬิกา

นาฬิกา

บทที่ ๑๗.

อักษรต่ำ ที่มีเสียง ฟ้อง ๑๐ ตัว

ค	ก	ข	ฅ	น	ท	ท	ท	พ	ล
ค	ฅ	ฅ	ญ	ณ	ฅ	ท	ธ	ภ	พ

ฆ่า ภาระ อาณา ชุระ ภูเขา ภาษา ภาษ
 กิฬา วิธ จูฬา เสภา ตะเฒ่ บัชา ผู้เฒ่า

ธานี ธิดา สำเภา ฝักรู้ ภูษามาลา
 โยธา เจ้าภาษี นาฬิกา ภาระชุระ ไก่ตะเภา

ภาษาบาลีนี้ ผู้เฒ่าผู้แก่พอใจใช้. ชี้ลาไป
 ภูเขา, ชี้สำเภาไปในน้ำ. ไม่มีชุระอะไร ก็ไป
 ดูกิฬาได้. ชื่อนาฬิกาไว้ดูเวลา. ที่เราว่าสาธุ!
 สาธุ! เท่ากะว่าดีละ! ดีละ!

บทที่ ๑๘.

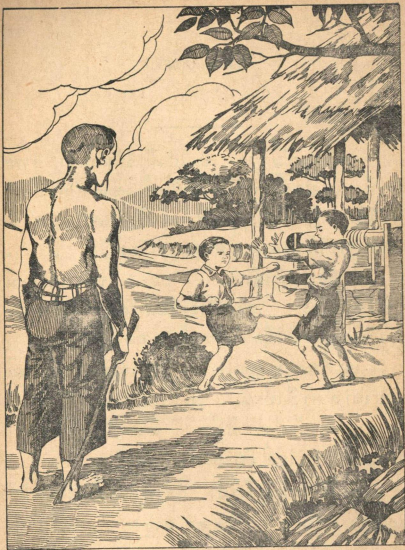
เจ้าสำเภา

ดาไธ้ แก่ มี ชูระ จะ ไป เผื่อ ไร่ ที่ ภูเขา, พอ มา ที่ ศาลา บ่อน้ำ พุท ที่ ปะ เจ้า โมฬี, อายุ สี่ ห้า ปี พอ จะ ได้, เข้า ทะเลาะ, เตะ, ตี เจ้า สำเภา, แต่ เจ้า สำเภา หา ได้ ทะเลาะ ตี คำ ต่อ เจ้า โมฬี ไม่.

ดาไธ้ แก่ ก็ เข้า ว่า:— “แะ! เจ้า สำเภา! นี่ ใช้ วิธ อะไร? ละ ให้ เจ้า โมฬี ไก่ แจ้ม มา ตี ชะนะ เจ้า ไก่ ตะเภา ก็ ได้. ทำไม เจ้า ไม่ ต่อสู้ เขา เล่า?

เจ้า สำเภา มี วาจา ว่า:— “ตา เจ้า ขา! เจ้า โมฬี อายุ เขา สี่ ห้า ปี เท่า นั, ไม่ รู้ ภาษ ภาษา. ข้าน ก็ โต อายุ ได้ เก้า ปี เข้า ปี นั, ตี เขา ไม่ได้ ละ ตา! มี ก็ แต่ จะ ทำ ใจ ดี ต่อ เท่า นั แล คะ!”

ดาไธ้ คะเน ดุ ก็ รู้ ว่า เจ้า สำเภา นั น้ำ ใจ ดี ไม่ มุทะลุ, แก่ ก็ ว่า:— “สาธุ! สาธุ! ตี ละ พ่อ! ตี ละ!” แก่ ก็ ไป เผื่อ ไร่ ต่อ ไป.

ตี เขา ไม่ ได้ ละ ตา !

บทที่ ๑๙.

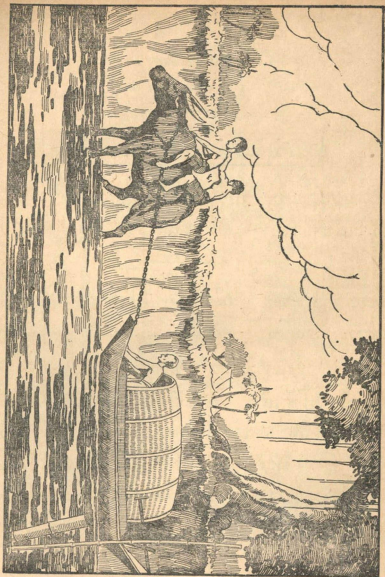
ว่าด้วยสระอีก ๕ ตัว

...ัว ...ย ...อ ...อะ ...อ

หัว เจอะ เสย เบอ เกอ เตย เสอ เชอ ชัว
 วัว เสอ เจอ เนอ เซอะ รัว เหย เรอ ถัว

ฝัเสอ หัวเราะ เมื่อไร ไป เอะอะ เลอะเทอะ
 ตะกั่ว ถ่อเรือ เชอถ่อ ปะมะเมย เรอ สำเภา

เอาเนอ ไป สู้เสอ, แวะเรือ ให้เขาตี. พ่อแม่ว่า
 ก็ให้เชอ ถ่อ. เอาที่ชัวมาเจอที่ตี, ที่ตีก็จะ
 เสียไป. ยุให้ร่า, คำให้รู้, ชัวแท้แท้. เสียงา
 ให้ได้ ถัว, เสียตะกั่ว ให้ได้ เบย. ถ่อแต่ อำเภอ
 ใจใช้จะ ดีเมื่อไร.

ໄຊລະບົວ ເຊີດ ສຳລະພາ

บทที่ ๒๐.

ตาเข่อ

ตาเข่อ แก่ ซอ มะเข่อ, ถั่วพู และ ใบชา ผ่า
 เสื่อเอาใส่เรือ จะไปค้าแก่ผู้ทำนา; จำเพาะ
 เรือ ทะลุ น้ำ ร่ว เข้า ไป ได้ ทำให้ อะไร ต่อ อะไร
 เสีย เลอะเทอะ! แก่ ก็ เห หั่วเรือ แวะ เข้า ยาที่ ได้
 ไม้ มะเคื่อ ทำให้ ช้ำ เสีย เวลา ไป. พอ น้ำ ไม่ มี
 แก่ ก็ เอา ถ่อ ถ่อ ไป. แต่ อายุ ตาเข่อ นี้ แก่ เฒ่า
 ตา มัว, จะ ถ่อ ต่อ ไป ไม่ ได้. แก่ ก็ รอ เรือ เสีย
 หา ไป ไม่.

พอ เวลา หั่วคำ เข้า ได้ เข้า ไฟ เจ้า ฝ่ กะเจ้า
 มะลิ ไล่ กะบือ มา แต่ นา จำเพาะ มา เจอะ ตาเข่อ เข้า
 ก็ ว่า กะ ตาเข่อ ว่า:— “ตา ขา! ทำไม ตา มัว ช้ำ รอ
 เรือ เสีย หา ถ่อ ต่อ ไป ไม่ เล่า?”

บทที่ ๒๐. (ตาเชื่อต่อไป)

ตาเชื่อว่า:— “เออ! ตาก็แก่, ถ้าจะทำอะไร ใจ คอ ก็ ละเหี่ย ทำอะไร ไหวไม่ได้ และ น้ำไม่มี ตาก็ รอ เรือ เสี่ยง.”

แต่พอ ตา เชื่อ ว่า เถาน ^๕ เจ้า ฝ่ กะ เจ้า มะลิ ก็ เอา โช้ ใน หัวเรือ ตา เชื่อ ไป ใส่ เข้า ที่ บ่า กะบือ เอา มือ ถือ โช้ ไว้ ใส่ กะบือ:— “เฮ โล สา ละ พา! เฮ โล สา ละ พา!” ไป ไม่ ช้ำ ก็ ทะลุ แม่น้ำ.

กิริยา ที่ เจ้า ฝ่ กะ เจ้า มะลิ ^๕ เออ ^๕ เฟอ ^๕ เพื่อแผ่ ต่อ ผู้เฒ่า ผู้แก่ ฉะนั้น ^๕ นำ ^๕ ดู ^๕ แท้ ^๕ แท้.

บทที่ ๒๒.

เจ้า มะลิลา

เจ้า มะลิลา บิดาเขาใช้ให้เฝ้า วัว. ต่อมา เวลาเช้า เจ้า มะลิลา ไล่ วัว ไปที่ไร่ ก็จำเพาะไปเจอ มะพร้าว ๑ เนื้อแก่ๆ, ขี้ดักๆ มีหัวงอๆ น่าจะใช้ทำไม้เท้าถือแท้งๆ.

เจ้า มะลิลา ก็เอา ไม้ มาว่า:— “เออ! ถ้า ไม้ นี้น่าตำรา ตะก็ เรา ไม่กลัว ใคร ตะ!”

ทัน เจ้า มะลิลา ก็เอา มือ ช, กะ ไปที่ ตะขั่วๆ ขี้ดัก ๑ ว่า:— “เรา ตี เขา,” ขี้ดัก ๒ ว่า “เขา ตีเรา!” ช้ เรา ตี เขา, เขา ตีเรา ไปๆ มาๆ ฉะนั้น, จำเพาะ ได้ ที่ คำว่า “เรา ตี เขา” รำ ไป ก็ ดีใจ เสีย นี้ กะไร, เอา มือ ช ไม้, รำ ไป รำ มา หัวเราะ ว่า:— “เข้า ตำรา ตี! เรา ตี เขา เขา ตีเรา ไม่ได้ ตะ!”

ว่า ช้ ไป ฉะนั้น ๖—๗ คำ ก็ พอ บิดา เจ้า มะลิลา

នៅ ពី ឆ្ងាយ , មើល ពី ទី នេះ

บท ที่ ๒๒. (เจ้า มะลิลา ต่อไป)

แก จะ ไป ดู ไร่ ถั่ว ก็ มา เจอะ เจ้า มะลิลา เข้า ดู เขา
 มัว แต่ รำ ไม้ ว่า “ที่ เรา ไม่ได้, ที่ เรา ไม่ได้”
 ละ วัว เสี้ย ไม้ ดู ไม้ แล; วัว ก็ เข้า ไป ย่ำ ถั่ว ใน ไร่
 ทำให้ เสี้ย ไป ๕-๖ วา พอ จะ ได้, แก ก็ เอา ไม้ ที่
 ใน มือ เจ้า มะลิลา มา ตี เข้า ๔-๕ ที ซ้ำ ชู ว่า:—
 “เออ! ชูระ ที่ จะ ทำ ก็ ไม่ ทำ วัว เข้า ย่ำ ถั่ว ใน ไร่
 ทำ ไม่ เจ้า ไม้ ดู, เฝ้า แต่ เอา ตำรา เลอะ เทอะ อะไร
 ไม่ รู้ มา ใช้ ก็ ได้. ที่ นี้น ไม้ อะไร หือ ที่ พ่อ ใช้ มา ตี
 เจ้า?”

ที่ นี้น เจ้า มะลิลา รู้ ว่า ตำรา เก่า ฉะนั้น ใช้ ไม่ได้ ก็
 หา ใช้ ต่อไป ไม่.

บทที่ ๒๓.

อักษรตัว มี ตัว ห ตัว อ นำหน้า

ตัว	ห	ตัว	อ	นำหน้าตัว	ญ	น	ม	ย	ร	ล	ว
-----	---	-----	---	-----------	---	---	---	---	---	---	---

หมอ หนา หม้ หมา หม้อ อยู่ หนึ หล่อ อย่า
หน้า หมู หรือ ไหม หมู่ หวี ไหม้ หนู หนู่า

ไปไหน บุหรี ดาเหล่ หมูป่า หวีห้ว หนึไป
ผู้ใหญ่ หน่อไม้ หัวหน้า กอหญ้า ไฟไหม้ ไม้ไผ่

ดหม้, ดงู หมอเขาเอามาทำยา. สู้หมา ก็ให้
ถอไม้, สู้ไฟ ก็ให้ ถอน้ำ. ผู้ใหญ่ ว่า ก็ให้ เชอ
ถอ. หัวหน้า ดูเรา อย่า ท้อ, ถ้าเขา ขอเรา อย่า
เชอ. ที่นา ก็ มี หญ้า, ที่ป่า ก็ มี หมู ไม้.

บทที่ ๒๔.

หนู หล่อ หนู เหล่

ดา หมอ หล่ำ แก่ ไซ้ ให้ หนู หล่อ ถือ หม้อ ยา
ไป ให้ บิดา เจ้า หนู เหล่ ที่ แพร เขา.

หนู เหล่ แล ดู หนู หล่อ มา ก็ หัวเราะ เขาะ
ว่า:— “แฮะ! เจ้า มา ทำ ไหม? เจ้า ก็ ดี แต่ ถือ หม้อ ยา
ไป ให้ เขา เถา น รำ ไป. ดู ขำ ซิ! แต่ เวลา เข้า น
มี ผู้ เขา มา ขอ ผำ ไหม, ผำ กำมะหยี่ และ อะไร
ต่อ อะไร เขอะแยะ ขำ ไม่ พอ ใจ แล ดู เจ้า ละ ไป
เสียบ เกอะ!”

แม่ เจ้า หนู เหล่ รู้ ว่า หนู เหล่ ไซ้ วาจา ไม่ เข้า ที่
ฉะนี้ ก็ ว่า กะ เจ้า หนู เหล่ ว่า:— “มา นี๊ แนะ!
เจ้า เหล่, แม่ จะ ว่า ให้ เข้า ใจ ผู้ เฒ่า ผู้ แก่
เขา เล่า ต่อ ๆ มา ว่า มี หมี่ ตัว ๑ มา เจอะ หมู
ป่า เข้า จำเพาะ เวลา หมู ตัว นี๊ มัว แทะ หน่อไม้

บท ที่ ๒๔. (หนู หล่อ หนู เหล่ ต่อไป.)

หา อะไร ต่อ อะไร อยู่, ก็ ว่า กะ หนู ป้า ว่า:— “พี่
แตะ อะไร หรือ ?”

หนู ชะเง้อ หน้ แล ดู รู ้ ว่า หน้ ก็ ทำ เหม่อ เสี้ย.
หน้ ก็ ขำ ว่า:—“พี่ ขา พี่! ใจ ทำ ไม่ รู ้ ไม่ ช้ เสี้ย ละ?”

เสือ ก็ เอา ไป หน้ เสี้ย

ม่ ก็ แต่ ไต่ กะ เถา ไ้ หน้ เสือ ได้ เถน ช้ แหละ พี่ ขา!”

หนู ดู ชู ้ ว่า:
—“เหม! อย่า
มา แหย่ ช้! ถ้า
เจ้า ต้ม วิชา ข้ำ
ก็ ไม่ ว่า, แต่
นี้ เจ้า เซอะ ชะ
ข้ำ จะ แล ดู เจ้า
ทำไม ?”

หน้ ว่า:—
“โอ! ข้ำ ก็ ไม่
สู้ มี วิชา เท่า ไร.

บทที่ ๒๔. (หนู หล่อ หนู เหล่ ต่อไป.)

หนู ว่า:— “ท่าน จะสู้ ข้ำ ได้ ที่ ไหน? ฝึ แท้
ใน ทำ จะ หนี ที่ จะ ไล่ ข้ำ ก็ ไว หมา บ้า, หมา ไน,
หนู เนื่อ อะไร ๆ จะ มา ทำ ไหน ไม่ ว่า ข้ำ ก็ สู้ ได้!”

เมื่อ หนู ทำ โยโย อยู่ ฉะนั้น จำเพาะ เสือ ตัว
ใหญ่ มา ปะ เข้า หน้ ก็ ได้ เถา ไม้ หนี ไป เสือ; แต่
เจ้า หนู บ้า ไม่ รู้ จะ เอา ทำ ไหน, จะ ฝ่า เสือ หนี ไป
หรือ ก็ ไม่ได้, จะ สู้ ก็ ไม่ ไหว, เสือ ก็ เอา ไป
หมา เสือ!”

ที่ แทะ หนู เหล่ นำใจ เขา ดี พอ รู้ ใน คำ แม่ ก็
เสีย ใจ น่าตา ไหล; เข้า ไป ว่า กะ หนู หล่อ ว่า:— “พี่
ขา! ข้ำ จะ ไม่ ทำ ใจ ใหญ่ ถือ ตัว ต่อไป. ขอ ให้
เชอ เกอะ!”

หนู หล่อ ว่า:— “เออ! เออ เกอะ! ข้ำ ไม่ ถือ ละ!”

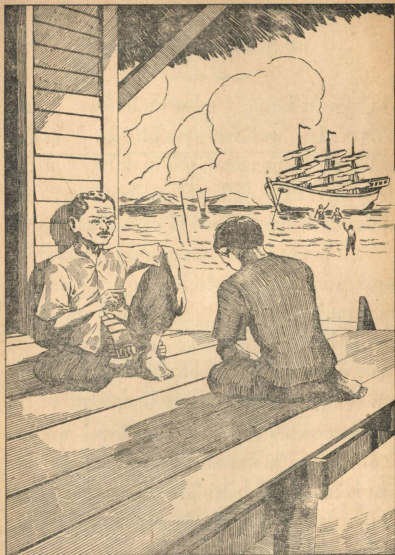
บทที่ ๒๖.

เจ้าໄສว

เจ้าໄສว บิดาเขา ชื่อ ตาสง่า. และ ตาสง่า^{ผู้}น
 แก คำ^{นี้} ไม่^{ได้} แสม มา^{แต่} ไหน^ๆ ได้^{ทำ}ไร ก็^{พอ}ชื่อ
 อะไร^{ไว้}ใช้. อยู่มา เมื่อเจ้าໄສว อายุ ได้^{แก่}ปี ตา
 สง่า^{ให้}เจ้าໄສว ไป^{เล่า} ก ข ก กา เพื่อ^{จะ}ให้
 วิชา^{รู้} แต่เจ้าໄສว ไม่^{เอา}ใจ^{ใส่}, มี^{แต่}จะ^{เถล}เถล
 เสียบ^{ไม่}เล่า^{ไม่}จำ, วิชา^{รู้}ได้^{ก็}แต่^{ก ข ก กา} จะ^{เอา}
 ให้^{รู้}ดี ใน ภาษา^{กะ}เขา^{ก็}ไม่^{ได้}.

ที่^{นี้}เจ้าໄສว ก็^{เบื่อ}, ขอ^{ลา}บิดา^{ว่า}จะ^{ไป}อยู่
 กะ^{หมอ}ฮาย^{เพื่อ}จะ^{รู้}วิชา^{หมอ}. ตา^{ฮาย}แ
 ก็^{ใช้}เจ้าໄສว ให้^{ไป}เอา^{ใบ}โสน, หัว^{ข่า}, กะ^{ท้อ}หรือ
 อะไร^ๆ มา^{ทำ}ยา, มี^{หน้า}ข่า^{ใช้}ให้^{ขย}ขย^{ตำ}ตำ^{ใบ}
 สมอ^{ใบ}สม^{ก็มี}, ใช้^{ให้}เอา^{หม้อ}ยา, ห่อ^{ยา}ไป
 ให้^{แก่}ผู้^{ไข}ไข^{ก็มี}; อยู่^ๆไป^{เจ้าໄສว}ก็^{หา}รู้^{ใน}วิชา^{นี้}
 ดำ^{รา}หมอ^{ยา}ไม่.

ที่^{นี้}ก็^{ระ}ระ^{อา}, ไม่^{พอ}ใจ^{ทำ}หมอ, ก็^{มา}ขอ^{ลา}

ไฮ้ ! เจ้าสัวนี่ ทำอะไร ก็ มี แต่ ระอา ร่ำไป

บทที่ ๒๖. (เจ้าໄສว ต่อไป.)

บิดา ไป ทำไร่นา อยู่กะ พ่อ โส ผู้เฒ่า. แต่
เช้าๆ พ่อ โส เขา ให้ เจ้าໄສว ไป ไถนา, ไข่น้ำ,
ผ่าไม้ แสม, เมื่อ เวลา ค่ำๆ ก็ ให้ ก่อไฟ, เผาวั
มี ธุระ อยู่ รำ ไป. เจ้าໄສว ก็ เบื่อ ระอา ทำนา, ขอ
ลา บิดา ไป ทำ กะลาสี ให้ เขา ใช้อยู่ ใน เรือ ลำเภา.

เจ้าໄສว ทำ กะลาสี มา แต่ ปีฉลุ พอ เข้า ใน
ปีเถาะ ก็ มา หา บิดา ต่อไป ใหม่ ว่า:— “พ่อ ขา!
ทำ กะลาสี ไม่ ไหว ละ พ่อ! เขา ใช้อยู่ ไม่ ว่า เวลา ไหน,
ค่ำๆ ใช้อยู่ ให้ ดำ น้ำ ก็ สมอ ก็ มี, เมื่อ เวลา พายุ มา ใช้อยู่
ให้ อยู่ ที่ เสา ไม้ ก็ มี, ถ้า ถลามา ไป เสีย ใน ทะเล ก็ ที่
ไหน จะมี เวลา มา แล ดู หน้า พ่อ ได้ ต่อไป เล่า!”

ตา สง่า แก่ ขู่ว่า:— “โฮ้! เจ้าໄສว นี ธุระ ใน
น้ำ ก็ ไม่ เอา, ไป ทำ นา ก็ เบื่อ, ทำ อะไร ก็ มี แต่
ระอา รำ ไป, วิชา ก็ ไม่ หา ไร่ ตัว ไว้, มี หน้า ซ้ำ มา
จู้ รำ รำ ไร. ไป! เจ้าໄສว ไป ทำ กะลาสี ให้ เขา ใช้อยู่
ใน เรือ ต่อไป เถอะ!”

บทที่ ๒๗.

อักษร ประโยค

ตัว ร ล ว กล้า อะ ตัว ก ต ป ข ผ ค พ

กลั คุรุ แกร่ ตรา ควา กลัว ใคร ปลา คุรุ
พระ คุรุ แปล ควา ขวา แตร แคว กล้า พลุ

ตะกร้อ ประตุ แม่ครัว ไมตรี เป้าแตร ใบพลู
ตระหนี่ ใจกล้า ใหญ่กว่า มือขวา ไหว้พระ พระเจ้า

ไหว้ พระเจ้า แต่ เข้า ครัว. ใบ พลุ เขา เอา ไว้ ใน
ตะกร้า. ผู้ ใจ กล้า ไม่ กลัว ใคร. แม่ ครัว เอา
คุรุ มา ขอน้ำ. กุลา ควา อี เป้า น้ำ ดู โหม พ้อ หนู?
น้ำ แคว เหนือ ไหล มา สู่ ลำ แม่ น้ำ เจ้าพระยา. ที่
พระ และ พระยา ต่ำ กว่า ที่ เจ้าพระยา.

บทที่ ๒๘.

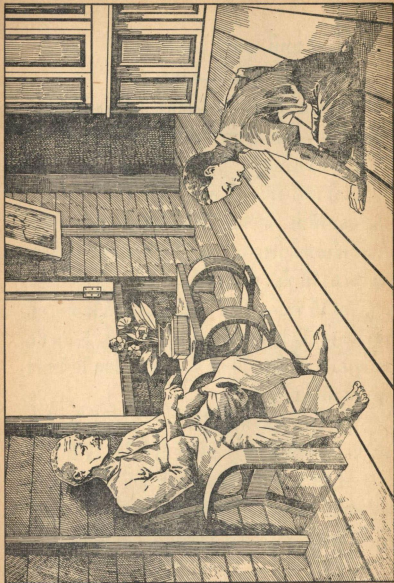
เจ้าราตรี

เจ้าราตรี ครุเขาให้ กลั กี่ ดีใจ. เอา กลั ไป
 หนี ไป ไว้ ใน ครว; พอ เวลา เข้า ตรู เจ้าราตรี ไป
 ดู กลั กี่ ไม่มี; เสียใจ น้ำตา ไหล เาะ ๆ ไป
 หาตา ให้ ผู้ บิดา ว่า:— “พ่อขา! กลั ข้ำ ใคร เอา
 ไป ไหน?”

ตา ให้ แก่ กี่ ว่า:— “เอาเถอะ! เวลา หนี พ่อ
 จะ ไป ชุระ ไกล, เมื่อ พ่อ มา แต่ ชุระ จะ ใช้ ให้
 ใหม่. แต่ เจ้า อยู่ เฝ้า แพ ก็ ให้ เอา ห่อ ขา ใน ตู
 มา แก่ ดู ที่ เฝ้า ว่า จะมี รา หรือ ไม่; พลู ใน
 ตะกร้า ก็ เอา ใส่ หม้อ พลู เสีย แล น้ำ ก็ ให้
 เอา ไว้ ใน ครว ฝี่ ห้า ครุ. ถ้า เจ้า ทำ ดี ทัว, เจ้า
 อย่า กลัว, พ่อ มา ก็ จะ หา กลั ใช้ ให้.”

พอ เวลา โพล้เพล้ ใกล้เคียง ค่ำ ตา ให้ มา แต่ ชุระ;
 เจ้าราตรี เข้าใจ ว่า พ่อ เขา ซอ กลั ใหม่ มา ให้ ก็ เข้า
 ไป คลำ ขา คลำ เข้า บิดา ว่า:— “กลั ได้ ไหม พ่อ?”

ถ้าเล่าเขา พระก็รู้ ใคร ๆ ก็รู้... ไม่ได้ละ

บทที่ ๒๘. (เจ้าราตรี ต่อไป.)

ดาไ้แกก็ว่า:— “เออ! จะได้ หรือ ไม่ได้
เจ้าอย่ามาเซ้าเซว ว่าแต่ที่พ่อใช้เจ้าเมื่อเช้านี้, เจ้า
ทำได้ทัวหรือ?”

เจ้าราตรีว่า:— “กะ! ทำทัว!”

ดาไ้ว่า:— “เจ้าได้กลั้ไหมเล่า?”

เจ้าราตรีว่า:— “จะได้ที่ไหนพ่อ? พ่อว่า
จะเอามาให้ข้า. ข้าก็รอซิ.”

ดาไ้ว่า:— “แน! เจ้านั้นว่าทำก็ไม่ได้ ทำ กลั้
เจ้าพ่อเอาไว้ในตู้ ถ้าเจ้าไขประแจตู้, แก้วห่อ
ชาดูแน เจ้าก็จะได้กลั้ซิ. นี่เจ้าไถลไปไหน?
เล่าให้พ่อรู้เสียดีๆ.”

เจ้าราตรีก็ทำหน้าเรอว่า เล่าให้บิดารู้ว่า
ตัวไปเตะตะกร้อเสีย, หาได้ทำที่บิดาใช้ไม่.

ดาไ้ว่า:— “เออดีละ! ที่นพ่จะไม่ว่า.
แต่ต่อไป เจ้าอย่าได้มูสาเขา. ถ้ามูสาเขา, พระก็
รู้, ใครๆ ก็รู้ไม่มอ นก็มอหน้า. ไม่ได้นะ!”

บท ที่ ๒๙.

ว่า ด้วย สระ ที่ ล้อม พยัญชนะ ใน บาง คำ

แ...ะ ...าะ ...ย ...อ ...อะ ...อ ...า

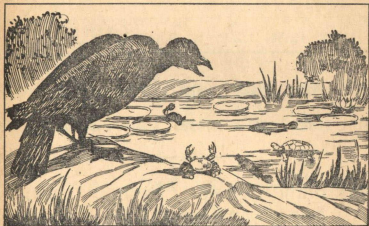
เหลา เหมา เสมอ เขย่า เผลอ เหลื่อ แยะ
 เวลา เปลา เพราะ เนี่ย เกลือ แวอะ เปราะ

เผลอ เหล่านี มะเกลื่อ โง่เวลา แหวะผ่า
 เกรอะ น้แหละ เหนือเกล้า อย่า แวอะ แสยะหน้า

ไป เหนือ มา ได้ อย่า ไผลเผลอ, ที่ เปราะประเจ้า
 อย่า ไป. นา เกลือ เขาทำ ที่ ใกล้เคียง ทะเล. เสือ
 เหนอะหนะ ไม่น่า ใส. อยู่ เปลา ๆ เสมอ ไป วิชา
 และ กำไร จะ ได้ มา แต่ ไหน เล่า? ทำ ดี ไว้ เสมอ.
 อย่า เผลอ ทำ ชั่ว. จะ หา ใคร เสมอ เท่า พระเจ้า ก็
 ไม่มี.

๘
บทที่ ๓๐.

กาน้ำแก

มีกาน้ำแกตัว ๑ มาคะเนในใจเสียว่า—
“เออ! ตัวเราหรือก็แก่คร่ำครว, ขาเพี้ยน,
หูตามัว แลดูไม่ได้ไกล, จะดำน้ำหาปลาที่
ไม่ใคร่ไหว; จำจะหาวิธีใหม่ ให้ปลามาหา
เราดีกว่า!”

กาน้ำเมื่อพิเคราะห์ดูจะนั้นก็โผไปที่บ่อ
ใหญ่ใกล้ๆ ภูเขา ใช้เล่ห์กะเท่ห์ว่ากะป๋วว่า—

บทที่ ๓๐. (กาน้ำแก่ต่อไป.)

“แะเกลดอ! ใจเราน^๕ฟ้อแผ่ เพราะปรานี
แก่ม่มุเต่าเหล่าน^๕ปลาที่อยู่ในบ่อน^๕ เหลือใจ
ละ! เพราะเรารู้ว่าในเวลาไม่สู้^๕ช้า เจ้าบ่อจะ
ไขประคูน^๕ เต่าปลาที่ไหนจะมีเหลือละ
เกลอขา!”

ปูโง่เขลาถือว่าแน่ ก็ผละไปเล่าแก่เต่า
ปลาในบ่อให้รู้ทั่ว. ปลาเหล่าน^๕ซี้! ซ้ำเซ่อ
ใหญ่. ก็โผล่หน้ามาไสว พร่ำพิไรแก่กาน้ำ
ว่า:— “ไต่เท้าเจ้าขา! ไต่เท้าได้ปรานีเถอะ!
ข้าเจ้ากำพร้าหาที่อยู่มิได้, ขอไต่เท้าอย่าเพื่อสละ
ข้าเจ้าเสียนะเจ้าคะ!”

กาน้ำดีใจ ก็ล่อปลาต่อไปว่า:— “เอาเถอะ!
ข้าจะเกลี้ยมิตรต่อเจ้าไว้, จะพาเจ้าไปอยู่บ่อ
น้ำใสๆ; บ่อน^๕ไม่สู้ไกลไม่สู้ไกล, ใครจะไป
ดูก็ไม่ปะ; เจ้าจะอยู่ซ้ำต่อไปก็ปีๆก็ได้,
เพราะไม่มีใครรู้.”

บทที่ ๓๐. (กาน้ำแก่ต่อไป.)

หมูปลาดีใจก็กระทำไมตรีต่อ, ขอแต่ว่า—
 “ข้าขอไปหน้าเถอะ! ข้าขอไปหน้าเถอะ!”
 กาน้ำเจ้าเล่ห์ก็คว้าเอาปลาที่ละตัวๆ พาไปใส่
 ไว้ในบ่อที่ไม่ใหญ่ไม่โต กว่าปลาในบ่อเก่าจะ
 ไม่มีเหลือ.

ต่อไป เมื่อกาน้ำจะเอาตัวปลาทำเหยื่อเมื่อ
 ใด ก็มาคร่าเอาได้ไวๆ, พาไปขม้ำเสียบเสมอ
 ไร่ไป.

นั่นแหละ พ่อหนูแม่หนูขา! อย่าได้ไว้ใจเชื่อ
 วาจาเจ้าเล่ห์. จะพาให้เสียบตัว.

บทที่ ๓๑.

ว่า ด้วยไม้ตรี (°) ไม้จัตวา (ˆ) และ วรรณยุกต์ ใน คำ สั้น บาง คำ.

ก ^๗	จ ^๗	ฎ ^๗	ฏ ^๗	ด ^๗	ต ^๗	บ ^๗	ป ^๗	อ ^๗	—	จะ ^๗
ก ⁺	จ ⁺	ฎ ⁺	ฏ ⁺	ด ⁺	ต ⁺	บ ⁺	ป ⁺	อ ⁺	—	จะ ⁺
กะ	นะ	ช ⁺	ชะ	—	ช ⁺	แนะ	ละ	คะ	—	จะ ⁺

ตัว เจ๊ตัว เรือโปะ แม่จ๋า อาเจ๊ ดุตุ
โตะ ขาเป่ เก้าแก๋ ตาแป๊ะ กะเป่า จะเอ๋

ไปไหน ค่ะ? — ไม่ไปไหน ค่ะ! เอาไหม ละ?—
ซี้ๆ ไม่เอา! นี่แนะ! ทำไมเจ้าไม่ดู ต่อไป
ให้ดูดี ๆ นะ — เจ้าคะ! จะดูต่อไป! ใจเรา
ถ้ำได้ ที่เก้าแก๋ ก็ จะ ใคร่ได้ ที่เจ๊ตัว ต่อๆ ไป.
เนอ สะเต๊ะ น ใครๆ ทำดี สู้ มะลายู ไม่ได้. ตาแป๊ะ
ที่มี น้าใจดี ก็ ได้ ซื่อ ว่า ดี กว่า เจ๊ตัว ใจ มุทะลุ.
หนูจ๋า! อย่า ว่า จะเอ๋ ล้อ ผู้เฒ่าผู้แก่ นะ จะ? — จะ!

บทที่ ๓๒.

อาถู

อาถูเขา กำพร้า เตี่ย, ทำไร ขา กะ แม่ อยู่ ที่
 เหนือ อำเภอกำมะกา ไป ไม่ สู้ ไกล เท่าไร. อยู่ มา
 เขา ว่า กะ แม่ ว่า:— “แม่ จำ! เตี่ย แก ทำไร ขา มา
 แต่ ไหน ๆ กำไร ก็ ไม่มี เหลือ, ขำ จะ ใคร่ ขอ ไป
 ทำ นา กะ เขา คู เพื่อ จะ ดี, แต่ แม่ หา ไถ, หา วัว
 ให้ ที่! ได้ ไหม จะ?”

แม่ ว่า:— “โอ! เจ้า อย่า เพ้อ ละ ทำไร ชี! เมื่อ
 เตี่ย เจ้า เขา ทำ, ไข่ จะ ไม่มี กำไร เมื่อไร เล่า? แต่
 ได้ มา ก็ ไข่ ไป ที่ ละ โป ๒ โป เบี้ย เสมอ ๆ ไข่
 ไป ไม่ รู้ ตั้ว ฉะนั้น กำไร ก็ ไม่มี เหลือ.

“นี่ แน่ะ เจ้า ถู! แม่ เข้าใจ ว่า ทำไร ทำนา
 หรือ ค้า เหนือ มา ได้ ก็ ดี, ถ้า มี มาณะ, เข้าใจ หา
 เข้าใจ ไข่ เสมอ รำ ไป ละ ก็ แม้ ได้ กำไร เหลือ ไว้

อาถู ขอลาแม่ไปทำนา

บทที่ ๓๒. (อาถรรพ์ต่อไป.)

ใน กะเป่า แต่ที่ละไฟ ๒ ไฟเท่านั้น ไม่ซ้ำก็จะ
มี อุ้ กะ เขา.

เจ้าคุณแก่แก้อู้อะ! แกมาแต่ชั่วเถา ได้
แต่เสือกะผ้าม่า, แกก็มาทำไร้อยู่ใกล้ๆ เรา
นั้นแหละ, แต่แกก็ไม่ละหน้าที่ที่ตัวทำ, เมื่อแก
มาใหม่ๆ ถ้าแกอยู่เปล่าๆ ไม่ได้ไปไร, แก
ก็ต่อ โต๊ะ, ต่อ เก้าอี้, ทำ ตะกร้า; อะไรๆ ก็ไม่ใคร่
จะชอบใจ, ได้กำไรมาเท่าไร, ก็เอาใส่ กะเป่า ไว้.

แก่แก้อู้อะทำอะไรอยู่เก็บปีกว่าๆ มีกำไรเหลือ
กะเป่า; ชะ! ๗๗ ที่นั้น แกก็มีกำไร ร่ำไป. ต่อ
มาแกก็ชอบเรือใบะ, ชอบแพเสา, แพไม้ไผ่มา
ไว้ค้า, หาใคร ในที่เหล่านั้นเสมอไม่ได้.

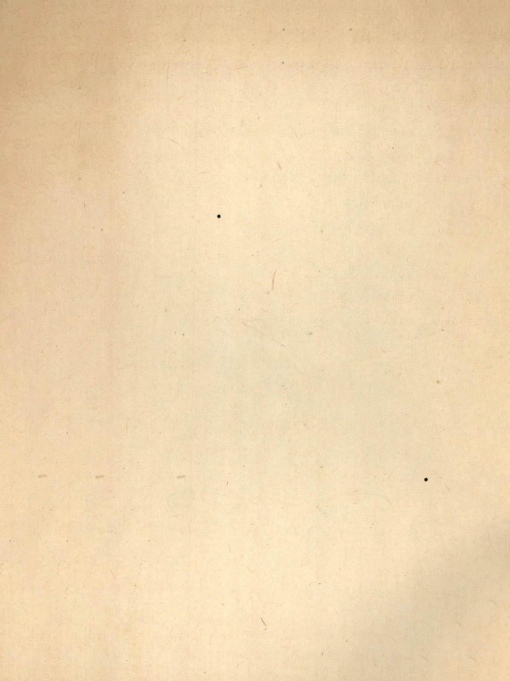
เจ้าคุณชิ? นี่ก็เพราะมีมานะ เข้าใจหา,
เข้าใจใช้มิใช่หรือ? ก็ แล เจ็ดวัน ไหนๆ ไม่ว่า

บทที่ ๓๒. (อาถูต่อไป.)

เขาก็ใช้วิธีนี้แหละ! เจ้าก็เถอะหนา ถ้าทำ
ได้ละน ไม่ช้าก็ปก็จะมีอุกะเขาแน่."

อาถูรู้ในคำแม่ว่าละนก็เชอ มีมานะอยู่
ทำไรขาต่อไป. ไม่ก็ปเขาก็ได้ด.

COLLECTION SAINT-GABRIEL

No. 13

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ตงหอย เลขที่ 30 ถนนสุริวงส์ บางรัก พระนคร
นางวรรณา แซ่หลู่ ผู้พิมพ์โฆษณา 2503